

Lot en Abraham gaan uit elkaar

Als de herders van Abraham en die van Lot ruzie maken om de weidegrond voor hun schapen, moeten ze uit elkaar. Lot kiest voor het mooie groene deel van Kanaän. Voor Abraham blijft het droge deel over. Sara en Abraham beginnen te twifelen aan de belofte van God. Een Bijbelverhaal naar Genesis 13.

Abraham en Sara waren weer terug in het Beloofde Land, Kanaän. En zij niet alleen, natuurlijk. Alle herders waren ook meegekomen uit Charan, met de schapen en de geiten. En ook Lot, de neef van Abraham. Lot had zijn eigen schapen en herders. Dat ging heel lang goed. De herders deden veel samen en hielpen elkaar. Maar op een dag kwam Lot bij Abraham in de tent. 'Oom Abraham, we moeten eens praten. Hier in dit stukje van Kanaän is te weinig goede grond voor al onze schapen. En er zijn te weinig waterputten. Mijn herders en uw herders beginnen erom te vechten.'

Abraham schrok. 'Dat is de bedoeling niet! God heeft ons een land beloofd waar we rustig en in vrede kunnen wonen. Dan moeten onze herders toch niet gaan vechten?'

'Nee oom, dat vind ik ook. Daarom moeten we er iets aan doen. We moeten op verschillende plaatsen gaan wonen. U in het ene deel van het land en ik in een ander deel. Dan hebben onze herders meteen geen ruzie meer.'

'Goed idee,' zei Abraham, 'Kom maar eens mee.'

Hij nam Lot mee naar een hoge berg. Van daaruit kon je alle kanten opkijken. Aan de ene kant zag je de rivier de Jordaan. Dat was een mooi gebied. Het water van de Jordaan liet allemaal gras groeien en bomen. Er waren ook steden in dat gebied. Jericho, Sodom, Gomorra. Grote steden waren het, want in zo'n gebied wilde iedereen wel wonen. Aan de andere kant van de berg zag je het gebied van Juda. Daar was het niet zo mooi groen. Er liep geen rivier doorheen en het was er erg droog. Woestijn, eigenlijk. Abraham liet het allemaal aan Lot zien. 'Kijk maar eens goed, neef,' zei hij. 'Kies jij maar eerst. In welk gebied wil jij gaan wonen?'

Lot keek in het rond. Het was niet moeilijk kiezen. 'Ik wil het gebied waar mijn schapen het meeste gras kunnen eten. Het gebied waar ik het meeste geld kan verdienen. Ik kies voor het gebied van de Jordaan. Jericho, Sodom en Gomorra. Daar wil ik wonen.'

'Goed,' zei Abraham. 'Dan neem ik het gebied aan de andere kant. Veel geluk in je nieuwe woonplaats!'

Zo gingen de twee mannen uit elkaar. Abraham ging terug naar zijn tent, en vertelde Sara wat Lot en hij hadden besloten.

Sara schudde haar hoofd. 'Dat is echt weer iets voor jou, Abraham! Jij bent de oom. Jij bent de oudste. Dan mag jij toch het eerst kiezen? Waarom laat je dat broekie van een Lot dan voorgaan? Nu zitten we met een stuk woestijn! Moet dat het Beloofde Land voorstellen?'

'Lieve Sara, luister nou,' zei Abraham. 'Ik weet dat het goed is zo. God heeft ons een land beloofd. En kijk eens: dat hebben we nu ook. Goed, het is er een beetje droog. Maar dat komt vast wel goed, al weet ik nog niet hoe. God is al die tijd met ons meegegaan. Dus ook hier zal hij ons vast wel helpen. Wacht maar af.'

Sara deed haar best om geduldig te zijn. Maar dat was lang niet altijd makkelijk. Ook niet voor Abraham, trouwens. Op een nacht kon hij niet slapen van de zorgen. Sombor ging hij de tent uit en liep buiten heen en weer. 'God, wat duurt het toch allemaal lang,' zei hij. 'U hebt ons een land beloofd. Nou ja, dat land dat is er dan. Maar er moet nog zoveel aan gedaan worden. En u hebt ons kinderen beloofd. Wanneer komen die nu eindelijk? Sara en ik zijn al zo oud, eigenlijk is het al te laat. En als we nog langer moeten wachten, hoeft het al niet meer. Dan zijn we dood.'

Terwijl hij zo liep te piekeren, keek hij omhoog naar de sterren. Miljoenen en miljoenen waren het er. En ineens was het alsof hij een stem hoorde. 'Abraham, zie je die sterren? Tel ze maar eens, als je kunt. Zoveel kinderen, achterkleinkinderen en achter-achter-achterkleinkinderen zullen jullie krijgen. Heus waar, vertrouw er maar op.' Waar de woorden vandaan kwamen, wist hij niet. Maar hij werd er helemaal rustig van. God was hen nog niet vergeten...

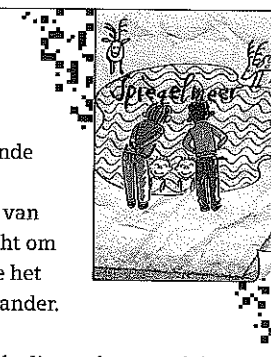
Gesprek

- Waarom moeten Lot en Abraham uit elkaar gaan?
- Hoe voel je je als je gedwongen wordt uit elkaar te gaan?
- Wanneer kan uit elkaar gaan ook goed zijn?

3

woensdag
juli

Lotgenoten

Het Spiegelmeer

Wat gebeurt er als je in het Spiegelmeer van de Kaart van de Onbekende Wegen kijkt? Iedereen ziet dezelfde blije gezichten! Nu is natuurlijk iedereen heel verschillend, maar soms herken je in de ander ook iets van jezelf. Je vindt allebei dezelfde muziek of dezelfde vakken leuk. Je lacht om dezelfde grappen of je eet allebei het liefste spaghetti. En soms kun je het niet precies zeggen waarom, maar heb je toch een soort klik met een ander.

- Herkennen de kinderen dit?
- Hoe belangrijk vinden ze het dat er anderen zijn met wie ze bepaalde dingen kunnen delen?
- Kun je alleen maar vrienden zijn wanneer je alles hetzelfde denkt en doet?

Soms neem je op je levensweg ook minder leuke dingen mee. Je hebt een vervelende ziekte, je hebt veel moeite met lezen of je bent bang in het donker. Dat zijn geen dingen waar je gemakkelijk over praat met anderen. Maar af en toe kom je iemand tegen die hetzelfde heeft. Dan ben je lotgenoten. Dat is het geval in het volgende verhaal.

Een avontuur in het donker

Joris is bang in het donker. Tijdens een slaapfeestje merkt hij dat hij niet de enige is.

Langzaam slaapt Joris zijn tas de logeerkamer in. Hij baalt ervan dat hij met Frank op de kamer slaapt. Van alle kinderen op Bram zijn slaapfeestje, kent hij Frank het minst. Joris is een beetje bang in het donker. Maar dat gaat hij niet tegen een vreemde zeggen.

'Vind je het goed als ik aan deze kant lig?' vraagt Frank.

'O nee,' denkt Joris. 'Daar had ik juist willen liggen. Dicht bij de deur.'

Maar Joris doet alsof het hem niets kan schelen. 'Wat jij wil.'

Het is maar voor één nachtje, prent hij zichzelf in. En gelukkig heeft hij zijn zaklamp meegenomen. Stiekem haalt hij de lamp uit zijn tas en legt hem onder het dekbed.

Stilletjes trekt hij daarna zijn pyjama aan. Hij knipt het licht uit en kruipt vliegensvlug naast Frank onder de dekens.

Dan is het stil.

Joris hoort hoe Frank zich een paar keer omdraait. Hij draait zich ook om. En nog een keer. Op de muur ziet hij schaduwen. Net monsters. Joris kruipt wat dieper onder de dekens. Zijn hand klemt hij stevig om de zaklamp.

Dan ziet hij plotseling een lichtje onder het dekbed.

'Frank, heb jij een lampje aan?'

Het licht verdwijnt meteen. 'Nee,' mompelt Frank. 'Dat is het licht van mijn telefoon. Ik keek of ik een bericht had.'

'O,' zegt Joris en hij draait zich weer om.

Opeens wordt er hard geklopt. Frank en Joris grijpen elkaar vast.

'Hoorde je dat?' fluistert Joris.

'Ik hoorde het,' knikt Frank. In het donker kijken de jongens elkaar aan.

'Misschien zijn het de monsters,' fluistert Joris.

'Monsters?!' roept Frank geschrokken en hij schiet omhoog.

'Ssssst!' Joris gebaart dat Frank weer onder de dekens moet komen liggen.

'Soms liggen er monsters onder het bed,' legt Joris zachtjes uit.

'Naast de krokodillen?' vraagt Frank aarzelend.

'Krokodillen? Weet ik niet, maar eng is het wel!' Nu kijkt ook Joris bang. Hij houdt zijn zaklamp nog steviger vast.

Dan zegt Frank: 'Misschien moeten we gewoon even onder het bed kijken.'

'Nee joh, doe niet zo gek!' Joris schudt bang zijn hoofd.

'Maar ik heb een zaklamp bij me.' Frank laat de lamp aan Joris zien.

Joris glimlacht. Stilletjes haalt hij zijn lamp onder de dekens vandaan. 'Ik heb er ook één bij me,' biecht hij op.

Blij kijken de jongens elkaar aan.

'Zullen we dan allebei tegelijk kijken?' gaat Frank verder.

Joris knikt. 'We tellen tot drie, goed?'

Met hun zaklamp in hun handen geklemd, zakken de jongens onder de dekens.

Dan klinkt er opnieuw hard geklop. Frank en Joris schieten onder het dekbed vandaan, knippen hun zaklamp aan en schijnen wild om zich heen.

'Wie is daar!?' roept Joris.

'Joris, Frank?' Voorzichtig steekt Bram zijn hoofd om de hoek van de deur.

'We komen bij jullie slapen.' Opgewekt komt Bram met zijn kussen de kamer in. Eén voor één volgen Daan, Pieter en Joost hem.

Snel verbergen Frank en Joris hun zaklampen.

'O, natuurlijk,' lacht Frank stoer. 'Jullie zijn toch niet bang in het donker?' grapt hij en hij knipoogt naar Joris.

De jongens lachen schaaachtig als ze snel in het grote bed klimmen. Bram stottert: 'Eh, nee hoor, maar zo is het veel gezelliger.'

'Auw,' zegt Bram dan. 'Waar ben ik nou op gaan liggen?' Hij houdt een zaklamp omhoog.

'Waarom hebben jullie een zaklamp in bed?'

Beteuterd kijken Frank en Joris elkaar aan. En dan moeten ze allebei heel hard lachen.

- Susan Schaeffer-

Gesprek

- Waaraan merk je dat niet alleen Joris maar ook Frank bang is in het donker?
- Hoe voelt het om bang te zijn in het donker als je samen met andere kinderen moet overnachten?
- Over welke dingen van jezelf praat je niet zo gemakkelijk met anderen?
- Hoe belangrijk is het om te merken dat jij niet de enige bent met een bepaald probleem?

Spiegelen

Als je met een ander op weg gaat, is het prettig dat je bij elkaar past. Een spiegel oefening. Alle kinderen krijgen een stukje papier en vouwen dat in twee helften.

Op de éne helft schrijven ze drie dingen op die zij verwachten van een goede reisgenoot.

Op de andere helft schrijven zij drie dingen op waarom zij zelf een prima reisgenoot zullen zijn.

In kleine groepjes (of klassikaal) probeert ieder kind een reisgenoot te vinden. Dat wil zeggen: de twee 'helften' van hun papiertjes moeten voldoende bij elkaar passen. Vindt iedereen een reisgenoot?